

נבחרתי אבותי

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

להתנות על הנרות לטלטלם כשיכבו

ערוך מתוך ספר יום השביעי פ"ט הכ"ב
להרה"ג משה רצאבי שליט"א

יכול אדם להתנות מערב שבת שיוכל לטלטל את הנרות או את מנורת החנוכה בשבת לאחר שיכבו הנרות, לצורך גופם או מקומם, כיון שהם עשויים להיכבות. וכן המנהג לעשות תנאי במקומות ובזמנים שיש צורך בדבר. וצריך לעשות התנאי סמוך לבין השמשות. ואף על פי שיש אומרים שיוכל לעשות תנאי פעם אחד לכל השנה, לא נהגו כן, כי אין עושים זאת רק בשעת הצורך וכאמור לעיל:

והוא הדין לשאר מוקצה בבין השמשות שמועיל בו תנאי לאחר שיעבור זמן איסורו. במה דברים אמורים במוקצה שהאיסור עתיד להסתלק ממנו מעצמו, וכגון נר שהוא עשוי להיכבות ועל ידי תנאי אינו מסלק דעתו ממנו, אבל שאר בסיס לדבר האסור אין מועיל בו תנאי שכשינטל הדבר האסור יהא מותר לטלטלו, הואיל ואינו עשוי להינטל מעצמו:

ובהערות כתב: נמצא מנהגינו ממוצע. שבני ספרד מקילים לסמוך על תנאי פעם אחת לכל השנה. ובני אשכנז מחמירים שלעולם אין מועיל תנאי. ולדין בני תימן עושים תנאי דוקא במקום שיש צורך ויכגון בשבת של חנוכה שמדליק מנורת החנוכה סמוך לחלוף בתוך הבית ובמקום שאוכלים ושמא יפול במשך השבת על ידי *המושך בעמוד השלישי*

להצלחת כל תורמי התלמוד תורה יחיבטושב"נ

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

והיה לאות על ידכה ולטוטפת בין עיניך (שמות יג. טז)

כתב בספר 'אפיקי מים' למוהר"ע יעבץ זצ"ל (זהו המשך דבריו למה שהעלנו במחידושי רבתינו) וז"ל: נוהגים בישראל לעשות חגיגות בר מצוה לבן י"ג שנה באולמות בהוצאות מרובות לאורחים המוזמנים, וכל זה לכבוד הבר מצוה שבהמשך יעמוד לקרוא את הדרוש שהכינו לו, ובו יאמר שהוא מקבל ע"ע עול מצות ובכללן מצות הנחת תפילין וכו' דבר טוב כשהוא לעצמו, אילו היה באמת המשך לקיום המצות ע"י הבר מצוה, אך דא עקא, שכן אצל רבים מאד מהנערים האלה לצה"ר, אין להגיגה הזאת ולא כלום על קיום המצות, וכמובן גם התפילין ישארו גנוזים ככלי אין חפץ בו אצלם ח"ו, ונמצא שכל המסיבה הזו שעלתה להם בכסף רב, אינה אלא למראית עין בלבד כפי המנהג, ולכן גם רחוקה מלהיות שמחה של מצוה, הן בצורתה והן בתוכנה, ואכמ"ל בדברים אלה, ע"כ מן הראוי שהורים שומרי תו"מ ישמרו מכל משמר על אופיה של מסיבת הבר מצוה באופן שתהיה ערוכה ומסודרת עפ"י הדין ביראת ה' טהורה, וכל זה כאשר ההורים בטוחים שיש להם השפעה על הבן באופן שיניח תפילין יום יום, שאם לא כן, שב ואל תעשה עדיף, אבותינו הקדושים נ"ע שכל מעשיהם היו לש"ש לא ערכו מסיבות לבר מצוה מעולם, אך קיימו את ההלכה כתקנה, "קטן היודע לשמור תפילין, אביו קונה לו תפילין", ולפי התפתחות הבן והבנתו השכלית, קבע האב את שנת הנחת תפילין שלבנו בדרך כלל כבן י"א שנה. הבאנו כאן משפטים אחדים על המציאות הקשה שבה נמצאים ההורים הנאמנים לה' ולתורתו, במאבק לחינוך בניהם לתו"מ בדור יתום זה, שהפרוץ בו מרובה על העומד, ה' ירחם, אך נותר לנו להפיל תחניתינו לפני אבי"ש לקיים בנו מ"ש והשיב לב אבות על בנים, ולב בנים על אבותם, בביאת ג"צ ובנין מקדש בבי"א.

אמנם הרב מחבר 'אפיקי מים' כותב דברים שאולי במחנה החרדי אינם מצויים ומה שכתב הוא לפי מה שראה סביבותיו ומקומו. אך כהמשך לדבריו נעלה דברים אשר הינם מכשולים לכלל ולחתן הבר מצוה בפרט המצויים הרוב ולצערינו נתפשטו כחלק משמחת הבר מצוה, והם אדרבה לפוקה. ואין אנו באים כאן לעסוק בענייני האולם והתזמורת שהוא דבר לכשלעצמו צריך תיקון גדול ועל אף שגם זה רואה הילד וחרוט הדבר בראשו וא"כ גם הוא קשור לחינוך, אך היות ואי אפשר להאריך ולהרחיב הכל בפעם אחת, נשאירנו בס"ד לפעם אחרת אם יגזור ה' בחיים. כאשר חפצים להכניס את החתן (הילד) לאולם עם ליווי סביבותיו, ילווה רק ע"י גברים בלבד [אפשר עם החברים].

הילד הוא לא זמר, על כן אין לתת לו לשיר כאשר כל הקהל שותקים, הדבר מעורר בו תאוה לדברים לא רצויים ואכמ"ל (למעט כאשר שר עם כולם שירי נשמה).

בשביל לקדש ולרומם את המעמד ובפרט את אישיותו של הילד, כדאי מאוד שהילד יעשה ביום זה סיום מסכת. דבר זה גם מועיל לריבוי לימוד תורתו עוד טרם הגיעו ליום קדוש זה.

יש להקפיד שהשירים לא יהיו שירים הגורמים לרוקדים להתנהג כפוחזים, תנועות לא רצויות והשתוללויות למיניהם [דבר זה מצוי מאוד בשירים מזרחיים].

חתן בר מצוה הזורק סוכריות וכיו"ב (מקופסא דמוי תפילין וכל כיו"ב) יזרקם ברחבת הגברים בלבד.

מופעים של ליצן וכיו"ב אשר אינם מוסיפים ביראת שמים, אין מקומם בערב קדוש ויש להסתפק אם בכלל...].

אלו המקרינים סרטון על הילד מאז היוולדו ועד עתה, מלבד זאת שעצם זאת שיושבים אנשים ורואים ... הוא לכשעצמו דבר שאינו ראוי ופסול מתכליתו [דייקנו בלשון וכתבנו שתי לשונות, מפני שהדבר תלוי בכמה דברים]. אלא נוסף לזאת מחדירים בילד שחצנות וגאווה. ודי למבין.

העשן וכל סוגי האורות הצבעוניות המתגלגלות וכן החשכת האולם, כל אלו תרבויות ושיגעונות הגוים, אשר אין ליהודים חלק בהם.

כאשר שולחים ילד לשמחת בר מצוה של חבר אשר אינה מתקיימת בעיה, יש לבדוק שהילד יסע עם הסעה או עם אנשים המתאימים לרוח התורה. כמו"כ יש להימנע מלשלוח ילד לאירוע שלא מקפיד בהנ"ל, אך הדבר צריך הרבה שיקול דעת ובאיזה אופן יעשה, וצריך לשאול אנשי חינוך המבינים בעניין.

והחכם ישכיל ויראה הנולד, וירבה בקדושה ורוממות הרוח, ויזכה בעדיית לראות נחת יהודית אמיתית מילד זה וכל זרעו, אמן.

יבורך מפי עליון, ידידינו אהובינו החורה היקר הי"ה **אילן עמר** יצ"ו, אשר באנפתיות הוא מצוין, ודואג בתרי אנפי לתענוקות של בית רבן. יה"ר שיראה ברכה בעמלו, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה, ויראה כל זרעו ישרים ותמימים כדורות הראשונים אשר עבדו בשמחה ובאהבה את האל"ים, בגריאות איתנה ואורך ימים ושנים אכ"ר.

מחידושי רבותינו

מעלת מצות תפילין

רמזי מצות תפילין: דע כי התפילין קראם הכי טוטפות מלי תכטיט ועדי המונח לתפארת, כלי חז"ל במשנה שבת ולא בטוטפת, ונצטוו להניחם בזרוע כנגד הלב, לבי כוונות, א' על היות אהבת

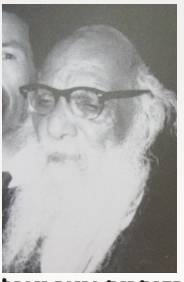
ה' ויחודו וזכרון מופתיו כחותם על זרועותינו, והב' כי ראשית השכל ושרשו שהוא בלב מאתו ית' שהוא יסוד הכל, וממנו ישאב כל השכליים, והוא שורש הכל, ושל ראש לכוונות אלו, וגם להיותו ית' תפארתו, ומצותיו ויחודו עטרת לראשנו, במקום העליין שבגוף ומקום שמוחו של תינוק רופס, לרמז כי המוח הוא מקום קיבול השכל, ושהוא מתפשט אליו מן הלב מאתו ית', ושהוא שורש להתחלה ולהתפשטות, ושל יד בית אחד, רמז לאחדות, ושל ראש ד' בתים, רמז להתפשטות בשורש ובענפים, וזהו והיה לאות על ידכה, את יחידי והוא השורש, לטוטפות רבים, והם הענפים, ואם אין שורש אין ענפים, וככה ממעיין האמת ימשכו הנהרות, וכל מה שיש בד' בתים שבראש יש בבית אחד שביד, שהענפים מן השורש, ואין בענפים רק מה שיש בכח השורש, והיותם ד' בתים, כנגד ד' רוחות העולם להמליכו על הכל, ומעתה התבונן שהוא ית' אחד, ויחדנו לו, כד' דודי לי ואני לו, וכי ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, ר"ל גוי אחד מיוחד לאל המיוחד, ונתננו עליון לתהלה ולתפארת, והעיד שאנו ראשית המחשבה בבריאת העולם, דכ' קודש ישראל לה' ראשית תבואתו, ושהוא ית' משתבח בנו כאשר אנו דבקים בעבודתו כד' את ה' האמרת היום, וה' האמירך היום, וכי ישראל אשר בך אתפאר, וה' מעיד בנו על היותנו בעולם, דכ' שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך, להורות על קרבתנו אליו, ושהתחלה היתה בנו, כמשרו"ל, מחשבתן של ישראל קדמה לכל, וכן התורה, ונא' אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי (עכ"ל הרשב"א ז"ל בקיצור)

פתרונות לפרשת 'ארא'
אחודה חידה! מרים אהרון ומשה
 ההפרש ביניהם שלוש שנים ומשה בנוי משלוש אותיות.
הזוכה: יונדב דחבש.
מי בתמונה: הרב שלום כסאר.
הזוכה: הרב אלישע חן.

אחודה חידה!
הוא ראשון ל... ושביעי ל... אך לעיתים בפועל הוא שמיני
 בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ועוד בענין, דע כי תפילין של יד נק' אות, שנא' והיה לאות על ירך, ותפילין ש"ר נק' זכרון, שנא' וזכרון בין עיניך, וידוע שהדבר הנעשה לאות, מזכירם אותו תמיד וא"כ האות הוא סיבת הזכרון, וע"כ ארז"ל כשהוא מניח, מניח של יד ואח"כ מניח של ראש בל' הכי, וכשהוא חולץ, חולץ חולץ ש"ר ואח"כ ש"י, לפי שאם יחלוץ תפילין ש"י תחלה, איך ישארו תפילין ש"ר שהם הזכרון, ואין זכרון אלא באות, ומש"כ ראוי להיות תפילין ש"י ראשון ואחרון, כי האות סיבת הזכרון, ואין הזכרון סיבת האות, ולזה ארז"ל, כל זמן שבין עיניך, יהיו שתיים, וע"ע המד' והיה לאות על ידכה, יד כהה זו יד שמאל שאין בה כ"כ כח כיד ימין, וע"ד האמת, מש"ה בעבור זה עשה ה' לי, הוא כמו זה אלי ואנוהו, יאמר כי בעבור שמו וכבודו עשה עמנו והוציאנו ממצרים, והיה זה לאות על זרוע עורך, כטעם כי תפארת עוזמו אתה, והנה האות, כאות, המילה והשבת, ובעבור שהכל בכלל הוא האות על היד, העתיקו אבותינו מפי הגבורה ע"י מרע"ה שיהיה בית אחד, כע"ש אחותי כלה, בעבור שהיא מאחדת וכוללת מל"ב נתיבות, וכי שמאלו תחת לראשי ואמר ולזכרון בין עיניך, שיונחו במקום הזכרון כנגד בין העינים שהוא ראשית המוח והוא תחלת הזכרון, ומעמד הצורות אחרי הפרדן מלפניו, הם מקיפים את כל הראש ברצועותיהם, והקשר שהוא על אחרית המוח המשמר הזכירה, (רמב"ן בקיצור, ור' בחיני) דע כי הה"א היתרה של ידכה, וכל המילות מורות על מדה"ד, ואין זה בס"ת כי אם ויהרוג, וה"א של ידכה, וכל המלות מורות על מדה"ד, ואין זה בס"ת כי אם בתפילין ש"י בלבד, ותפילין ש"ר בהם ד' בתים, א' קדש לי כל בכור, כנגד החכמה שהיא ראשית, והיה כי יביאך שמדבר ביצ"מ כנגד הבינה, וזהו סוד מצות תפילין, החכמה והבינה הגדולה והתפארת הם תפילין עצמם, וז"ס מ"ש שהקב"ה מניח תפילין, והנצ"ח והה"ד כי כ"ל, הרי ש"י של ג' ראשים, וה' אחרונה היא הקשר של תפילין, והיות הרצועות מגיעות עד הטבור, ירמוז להמשכה עד הקו האמצעי ומשם ולמטה, והיותם שחורות מהל"מ ירמוז לעומק השגתם, וטעם הנחתם בראש, כי הוא מקומם הראוי ושם כח הנשמה, וכל מה שיש בש"ר, יש בש"י ביריעה אחת ובבית אחד, להורות שה"א אחרונה כולן כלולות בה, והיא כוללת כל המדות של מעלה, וטעם הנחתם בשמאל, להורות על קבלתה מן השמאל, ויש שסוברים שכשם שהשכינה שורה בד' חיות המרכבה כן המניח תפילין נעשה מרכבה להי"ת, והשכינה שורה עליו על ב' אברים מיוחדים שבו והם המוח והלב, וז"ס כרוב אחד מקצה מזה, וכרוב אחד מקצה מזה, ודרז"ל כל מי שיש לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו, וציצית בבגדו, מוחזק הוא שלא יחטא, שנ' והחוט המשולש לא במהרה ינתק, וארשב"ל כל המניח תפילין מאריך ימים, שנ' ה' עלים יחיו ולכל בהן חיי רוחי ותחלימני והחיני. (עכ"ל בקיצור)

ודע שהתפילין הם אות על חידוש העולם, ויצ"מ וכל גופי האמונה תלויים בהם, ואעפ"כ גילתה לנו התורה כאן, כי עיקר הציון כאן הוא, למען תהיה תורת ה' בפיך, כלומר התפילין הם תנאי לתורה, ובלעדיהם אין תורה, וללמדנו בא, שהתורה היא המדרגה העליונה, שאפי' תפילין שגופי האמונה תלויים בהם, אעפ"כ אינם אלא הכנה לתורה, שהיא אגוני מגנא ואצולי מצלא בכל עיך, ועוד שגם הגאולה האמיתית תבא על ידה, כמשו"ל בתד"א זוטא פי"ד, דאחר כל התלאות וכל מצוקות שישראל יסבלו בסוף גלותם, לא יזכו להגאל אלא בזכות שלומדים תורה בחבורה, שי' בי"א יושבים זה אצל זה, וכ"א מהם קורא ושונה עם חבירו וקולם נשמע, ע"ש, ורצה הקב"ה לזכות את ישראל שיחיו חיי נצח, לפיכך צוה על לימוד התורה שהוא נעלה מכל, ושעיקר יצ"מ היתה לתכלית זו, כמ"ש בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלילים על ההר הזה, ועיקר כוונת התפילין, למען תהיה תורת ה' בפיך, וכן אנו מברכים עה"ת וחיי עולם נטע בתוכנו, מי שפורש מן התורה ח"ו הרי הוא פורש מן החיים, ובוה אפ"ל משו"ל במ"ר איכה, מצינו שויתר הקב"ה על ע"ז ועל ג"ע ועל ש"ד, ועל מאסס בתורה לא ויתר, שנ' ויאמר ה' על עזבם את תורת על ג' עבירות לא נאמר, אלא על עזבם את תורת, והנה, אב הרואה את בנו לוקח סמים ממיתים, או מקצרים חייו, בודאי יחרה אפו בו, וכן הענין בביטול התורה ח"ו שהוא מקצר בזה חיי נפשו לנצח, וכי בניאור דלכאורה מרז"ל זה צריך ביאור, שהרי ג' עבירות ע"ז ג"ע וש"ד הן ביהרג ואל יעבור, משא"כ לימוד התורה, ואיך זה שהקב"ה ויתר על העבירות החמורות ביותר, ולא ויתר על ביטול התורה, אלא הענין יתבאר ע"פ מה שידוע, דבעת המלחמה יש צד מהלוחמים מתגבר על אויבו, עד שנדמה לו שכבר נצחו, ולבסוף מתגבר חבירו עליו ומפילו לפניו, אבל גם אז עדיין קשה לקבוע ביד מי הנצחון הסופי, כי יש שחוזר חלילה והמנוצח שוב מתגבר על המנצח, וירש נצחון זמני, ואם רק עלתה ביד האחד לגזול את כלי נשקו של חבירו מידו, אזי ברור לכל כי הוא ינחל את הנצחון הסופי והמכריע, אחרי שכלו לו חציו לשונאו ואין לו במה ללחום, כן הדבר הזה, עבירות על ע"ז ג"ע וש"ד אמנם הן מהחמורות ביותר שהם ביהרג ואל יעבור, אבל סו"ס זהו נצחון זמני של היצה"ר שהתגבר על האדם, ויש והאדם מתגבר על יצרו, ושב ורפא לו, אולם אם עלתה ביד היצה"ר לגזול את כלי נשק של האדם, חרבו וקשתו, שהיא התורה המניחה כתרם מן הפורענות, אזי אין כח באדם להלחם ביצרו הרע כי כלו חציו ורחוק הוא מהתשובה, ע"כ ארז"ל כי לג' עבירות אלו יש תקנה, אבל לביטול התורה אין כל תקנה. (החפץ חיים זיע"א)

ובוה"ק פר' מצורע נ"ד, וז"ל, שימני כחותם על לבך, דא חותם של תפילין דאנת ב"נ על לביה, כחותם על זרועך, דא יד כהה דמנח בההוא זרועא, ומנו, יצחק, וכנ"י קאמר שימני כחותם, חותם מבעי ליה, מאי כחותם, כאינון תפילין דרישא דאתי שבחא לכל גופא, וע"ד תפילין בזרוע על הלב, ובדא אשתכח ב"נ שלים כגוונא דלעילא וכי' ובג"כ תפלה ש"י אתקשרא בזרוע לקיימא דכ' שמאלו תחת לראשי, תו פתח ואמר, מים רבים לא

המשך בעמוד הבא

לז"ש"ק תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה	לעילוי נשמת מרדכי בן דוד אוחנה ז"ל תנצב"ה	לעילוי נשמת מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל מרא דאתרא דאליכין, תנצב"ה
---	---	---

מהליכות אבותינו

הגברים הם הם המסתובבים בשוקים בלבד

כתב רבינו סעדיה גאון בפירושו לפרשת בשלח (ט"ז: ט"ז) איש לאשר באהלו תקחו. חייב את האיש לשמור על כבוד אשתו ויהיה הוא אחראי לסיפוק צרכיה ולא יחייב אותה לעסוק לעצמה בכך, עכ"ל.

וכתב מוהר"ר עמרם קרח זצ"ל בחיבורו 'סערת תימן' (עמוד ק"ח) וז"ל, אין הנשים נכנסות אל השוקים לקנות מיני מאכל ומלבושים, ואם תראה אשה בשוק מתעסקת בקנין צרכי הבית, נחשבת לפרוזה, וחללה כבודה וכבוד בעלה וכל בני משפחתה, עכ"ל.

(המקורות הנ"ל מספר שערי שלמה עמ' תק"ס)

ואנן ירוד ירדנו פלאות, ואולי נכון יותר לומר נפול נפלנו מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, אך לכל הפחות נדע מי היו אבותינו ונשתדל לעלות עד כמה שאפשר במה שאפשר, ולא נשב שאננים למטה ונצפה שיוציאונו אחרים, וכבר אמר התנא 'אם אין אני לי מי לי', ויחוננו מי שאמר והיה העולם, אמן.

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

התינוקות. וכן נוהג אאמור"ר שליט"א להתנות אז, ומתיר לטלטלו אחרי שכבה בשבת אם יש בדבר צורך:] עוד כתב שם: דלא בעינן עשוי ליכבות בשבת דוקא, אלא כל שהוא בודאי עשוי ליכבות לבסוף, אף אם לפי כמות השמן הוא לא יכבה אלא לאחר שבת, מהני ביה תנאי להתיר לטלטלו בשבת אם ייארע שיכבה על ידי הרוח או על ידי גוי או תינוק וכדומה:

ויעייין שם באורך מקורות וביאורים לכל הנ"ל

יכולו לכבות את האהבה, מים רבים דא דרועא ימינא, דבעי לקשרא ביה קשרא דתפלה על דרועא שמאלא, לקיימא וימינו תחבקיני. ע"כ ועל מעלת המניח תפילין כהלכתן ומתפלל עם הציבור בבהכ"ס, אמר בזה"ק ואתחנן רס"ה וז"ל, א"ר שמעון בשעתא דב"נ אקדים בפלגות ליליא וקס ואשתדל באורייתא עד דנהיר צפרא, בצפרא אנח תפילין ברשימא קדישא בדרעיה, ואנח תפילין ברישיה, ואתעטף בעיטופא דמצוה, ואתי לנפקא מתרעא דביתיה, אערע במוזוה רשימא דשמא קדישא בתרעא דביתיה, ארבעה מלאכין קדישין מזדווגן עמיה ונפקין עמיה מתרעא דביתיה, ואופי ליה לבי כנישתא, ומכרזי קמיה, הבו יקרא לדיוקנא דמלכא קדישא, הבו יקרא לבריה דמלכא, לפרצופא יקרא דמלכא, רוחא קדישא שריא עליה, אכרזי ואמר, ישראל אשר בך אתפאר, כדן ההוא רוחא קדישא סלקא לעילא ואסחיד עליה קמי מלכא קדישא, כדן פקיד מלכא עלילא למכתב קמיה כל אינון בני היכליה, כל אינון דאשתמודען קמיה, הה"ד ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, מאי ולחושבי שמו, כד"א לחושבי מחשבות, אינון דעבדין לשמיה אומנותא ככולא, אומנותא דתפילין בבתיהון ברצועיהון וכתביבתהון, אומנותא דציצית בחוטא דתכלתא, אומנותא דמוזוה, אלן אינון חושבי שמו, ולא עוד אלא דקב"ה משתבח ביה ומכרזי עליה בכלוהו עלמין, חמו מה בריה עבדית בעולמי. עכ"ל.

עינינו הרואות את גודל מעלת מצות תפילין עפ"י פרד"ס התורה, מעט מזער כטיפה מן הים ממה שרז"ל דברו ברוח קדשם עליה, ואתה איש ישראל הנאמן, הט אזניך ושמע דברי חכמים, ועטר עצמך בתפילין כשרים ומהודרים, אשר נכתבו ונעשו ע"י סופר אומן יר"ש היודע בדינים שלהם על בורים, בחי' בקי בהלכה ומהיר במלאכה ומשתדל בהם באופן שיהיו כשרים לכל הדעות, ואל תהיה מאותם הלוקחים תפילין מכל הבא ליד או מכל סוחר המתעסק במכירת תשמישי קדושה, בחושבך שקנית תפילין כשרים, ולא היא, כי בעינינו ראינו כשבדקנו כמות גדולה, נוכחנו לדעת שהפרשיות פסולות מצד כתיבתן מכל הבחינות ומדאורייתא, ובאופן כזה, לא רק שלא נתקיימה מצות תפילין, אלא שכל הברכות עליהם היו לבטלה, ה' ירחם, ואם בזמנא דרז"ל שצריך לקנותם רק מן המומחה, ואנן מה נימר בדור יתום זה שרוב רובם של הסוחרים בתפילין ומוזות וס"ת, אין להם מושג מדיני סת"ם, ורק חמדת הממון לנגד עיניהם, ולא עוד אלא שיש כאלה שמוכרים לציבור תפילין ומוזות ביודעם שהם פסולים, ומטעים את התמימים במצות פסולות לגמרי, ואינם יודעים שחטא גדול הוא בידם להכשיל את הרבים, ושהוא דומה למי שמאכיל את ישראל נבלות וטרפות כמשרז"ל, ע"כ הירא את דבר ה' לא יקנה תפילין ומוזות וס"ת מאנשים אלה ואל יאמין להבטחתם שהם בדוקים וכשרים ע"י רבנים, לכן העצה היעוצה לשלומי אמוני ישראל, לקנות תפילין ומוזות וס"ת אך ורק מסופרים מומחים בהלכה ובמלאכה שיר"ש נסוכה על פניהם וסימניהם מעידים על ישרם ואמונתם, ועיי' יזכו לקיים את המצות בתקנם, ויהיו רצויות ומקובלות לפניו ית', ושומר מצוה לא ידע דבר רע.

(אפיקי מים' למוהר"ע יעבץ זצ"ל, המשך דבריו תמצא בצתיכי החינוך עמ' ראשון)

בדרכיהם אתהלך...

חכם עדיף מנביא (ה"א)

לרפואת הנפש והגוף לתמר אפרת בת יחיא בשכחע"י

יהודי אחד. בשם סאלם שוכר, נחדש ברח מוסלם. נעצר והושלך לבית הכלא, עד לבירור משפטו. ר' חיים ימיני, כהרגלו, הפעיל את קשריו והחל לבקש על נפשו של החשוד, לשחררו עד למשפט, אך ללא הועיל. הגיע ערב כיפור והיהודי בבית הכלא. ר' חיים, בשעות אחר הצהרים של ערב יום כיפור, לבש בגדי חמודותיו ליום זה, התעטף בטליתו וכך ב"בגדי כהונה לבנים", בדמותו של כהן גדול, תוך אמונה ש"ה' צלו על יד ימינו", צעד את צעדיו... לכיוון השכונה המוסלמית ושם פניו אל בית הכלא. הופעתו ביום קדוש זה הידוע ומפורסם אצל המוסלמים "יום אלג'זפראן" (יום מחילה וכפרה), בכלל, ובלבושו זה בפרט, עוררו תמיהה והשתאות מצד הסובבים אותו. מכרזי המוסלמים ליווהו עד לשערי בית הכלא. שם בקש לראות את שר בית הסוהר, פתח ר' חיים את פיו בפנייה ישירה ובנאום נלהב ונרגש:

"הנה ראות פניך כראות פני אלדים אשאלך בה', באמונתך ובנפשות היקרות לך! היום הזה, שבת שבתון לאלדים לבדו. יום תפילה, צום ורצון לעבדי ה'. היום המיוחד, הקדוש לבורא העולם כולו! יום מחילה וכפרה ליהודי העולם, כמו שהדבר מפורסם וכתוב הספר הקדוש, הברית הקדומה, תורת ישראל. כמאמרו יתעלה ויתרומום: "אך בעשור לחודש השביעי הזה, יום הכיפורים הוא, מקרא קודש יהיה לכם ועניתם את נפשותיכם.. לה'; כי כל הנפש אשר לא תעונה, בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה...; והאבדתי הנפש ההיא מקרב עמה". האם היא מותר לכם, הוי האדון! אשר כב' ממונים בשם ה' הרחום והאלדים המעניש ובשם הוד מעלת האמאם, נציג אלד' וחליפתו של הנביא, אתם הממונים על חובת האזרחים ליישום שיפוט ספר החוקים האזרחי, "אלשריעה" (חוקה היונקת סמכותה, מתורת השפיטה האלד'). האם תרשו לעצמכם שחלילה וחס תשא עוון זה לבדכם, תשא בזה עוון, העצום והנורא, חטא לה', חטא אשר לא יכופר, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. חטא אשר יכתב על מצח חוטאיו תמיד, מהיום ועד יום הדין יום התחייה? "יגער ה' בך השטן, יגער ה' בעצתך ועצת פמלייתך!" מי הנכרא בעלם יכלא את נפשו בכלא החטא וישא בזאת? ישא בעיניו הכלוא המסכן! אשר יום זה בעוצם קדושתו, יחלוף על בן החסות, חסר היכולת, על היהודי חסר המזל. הלא די לו והותר, בהרחקתו מכל משפחתו, רחוק מילדיו חבוש בכלא ה' וכלא חוק "אלשריעה".

המשך בשבוע הבא א"ה ב"ל

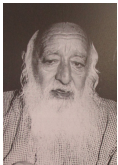
לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

חכמי תימן

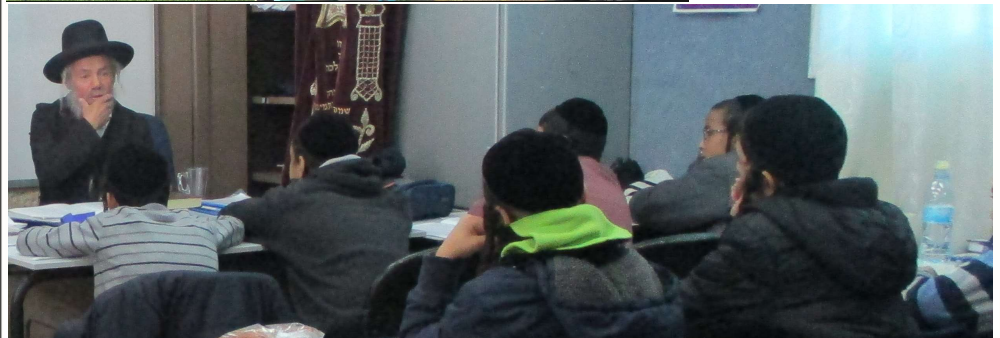
הרב חיים ביד יעיש ימיני זצ"ל נולד בשנת ה'תרנ"ז. מנהיג בעל שיעור קומה, נכבד אצל יהודי חראז ואף בעיני נכבדי המוסלמים. הגדירוהו כאוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. עסקן ציבורי גדול למאוד. הציל יתומים משמד. סייע למי שנתפס למלכות. סייע בהצלת בית הקברות למען קהילתו במנאכה. ריפא חולים בבקיאותו. ש"צ בקול חזק ומשתפך. בעל שיר. עלה ארצה בעליה הגדולה והתגורר בקרית אונו. האריך ימים ואף שגילו נשק למאה וכבר היה גופו תשוש ונצרך לכסא גלגלים לא מנע עצמו מהתפילה ומשיעורי התורה.

נשמט מהגיליון בשבוע שעבר התלמיד היקר שעלה לקרוא בס"ת 'בנימין זאב יטרף' כמנהג אבותינו הקדושים, שלמה מעטוף נ"י. יהא רעוא שיגדל כמעלות התורה והיראה בדרך ישראל סבא, אכ"ר.

מזקנים אתבונן
זכו תלמידי הת"ת והגנים אשר בא אחד מהזקנים תם וירא אלדיים מארי אברהם צפרי שליט"א לשמוע לימודם ואף שאלם שאלות בתורה והתפעל מתשובותיהם ואף התנצל שעיניו זולגות דמעות וזאת מפני שהוא מתרגש מאוד מהם וזכר בימי ילדותו בתימן. ובכל כיתה וכיתה ובכל גן וגן נפרד מהילדים לאחר שברכס לתורה ויראת שמים ובריאות ואריכות ימים.

התודה...

הברכה...

למארי הזקן והצדיק, איש ירא אלהים, השמח בהצלחת התלמידים, ומתפלל עליהם שיהיו כולם יראים ושלמים, והטריח עצמו בשעה ארוכה לכתת רגליו בין הכיתות והגנים, והתייחס לכל אחד ואחד כאילו הוא בנו יחידו האהוב עליו מימות קדמונים, מארי אברהם צפרי שליט"א יאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, בבריאות איתנה ומאור עינים, ויזכה לשמחת בית השאובה בגנין ירושלים, ויראה כל זרעו הולכים בדרכי אבותינו הקדושים פרי היולאים, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

גני ילדים / תלמוד תורה "עטרת חיים"

ע"ש המהר"ץ ורבוה"ק זצוק"ל
לבני תורה ק"ק תימן - אלעד
רח' הרא"ש 2 טל: 03-9097022
בנשיאות ובהכוונת מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א
בראשות הרב אליהו נהרי שליט"א

לק"י

זה הזמן להוסיף בקדושה, בתורה וביראת שמים טהורה וצרופה, עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

הודעה בדבר רישום לשנת הלימודים תש"פ

הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה לשנה"ל תש"פ הבעל"ט לגני הילדים גילאי 3-4-5 לכיתות התלמוד תורה

יש להצטייד בצילום ת"ז של שני ההורים + סכ"פ

לרישום:

יש להגיע למזכירות הת"ת רח' הרא"ש 2, או להתקשר לטל: 03-9097022

אין בהרשמה התחייבות לקבלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת הקבלה

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה